

Despre simboluri, fără nostalgie

De **George Schimmerling**

Nu am să uit niciodată seara aceea. O seară întunecoasă de iarnă. Eram elev în clasa a șasea. Cursurile le aveam după amiaza. În miercurea aceea, ultima oră era lecția de limba rusă. Lecția stătea să se încheie, sunase de pauză, iar eu sunt elev de serviciu pe clasă. Printre atribuțiunile elevului de serviciu era și aceea de a șterge tabla. Alerg să ud buretele, însă femeia de serviciu închisese deja toaleta. Voi șterge tabla iute cu buretele uscat. Firicele albicioase de foste litere chirilice mi se preling pe haine. Chiar și în nări simt miros de cretă. Sunt pe la jumătate. Deodată aud în spatele meu – Tonul la cântec. Sunt un pic derutat, nu știu ce să fac, dar apoi mă gândesc că Republica Socialistă va ieși mai câștigătoare dacă îi voi șterge tabla pe primele versuri și o voi slăvi în restul strofelor. Un fel de diviziune a muncii, cam naivă, e adevărat, dar ce poți să aștepti de la un copil de 12 ani cu vocea în schimbare, care are și un troleibuz de prins. Mai am un *Ia liubliu ucitelnik* în colțul de jos al tablei și am terminat. Am cam transpirat. Deja simt acreala cretei în gură. Îmi reiau locul în bancă chiar când intrăm în strofa a treia. Dar simt cum privirea tovarășei e fixată pe mine. Nu prevestește nimic bun.

Gata. Terminăm de cântat. Unii deja se îndreaptă spre ușă. „Nimeni nu pleacă din clasă”, anunță solemn tovarășa Brejnev. „Și acum elevul Schimmerling care ne-a sfidat, va cânta imnul. Singur!” Nu am înțeles pedeapsa. Cântatul imnului trebuia să fie un privilegiu, nu o osândă. Gura mi-a secăt. Nu iese din ea niciun sunet. „Haide băiete, că ne apucă noaptea!” Iar din starea aia de preplâns care mă cuprinsese, imnul suna groaznic de fals, mai fals chiar decât patriotismul de paradă al doamnei profesoare.

În acea seară am pierdut firobuzul. Și următoarele. Dar nu asta a fost cel mai dureros lucru, ci remarcă profesoarei că vocea mea pițigăiată profanase un simbol național.

Țin minte perfect ziua aceea, pentru că nu pot uita umilința. Era cu atât mai dureroasă cu cât venea din partea cuiva care ar fi trebuit să înțeleagă că atunci când calci cu bocancii peste sufletul unui copil, asta lasă urme.

Probabil că din acea zi am detestat cabotinismul pe drept. Și limba rusă pe nedrept.

Scriu asta acum, căci în urmă cu câteva zile, în a doua mea patrie, la o demonstrație contra guvernului, o fată, studentă la asistență socială, protestând contra condițiilor de muncă ale asistenților sociali, s-a cățărat pe candelabrul cu șapte brațe în apropierea clădirii Parlamentului și și-a scos sutienul. Și iarăși au fost voci care au spus că ăsta e un afront, o terfelire a unui simbol, care dovedește că cei care

demonstrează contra Rais-ului, nu sunt niște protestatari autentici, ci niște anarhiști stângiști. De parcă problema principală a țării ar fi nu nepăsarea unui guvern opac de 36 de miniștri, ci sânul dezgolit al unei fete.

Ba chiar unul dintre vârcolacii de serviciu, din partidul Kaiser-ului, a spus că fata ar trebui băgată la pușcărie pentru profanarea unui simbol național.

Iar eu am simțit doar un gust uscat, acrișor, de cretă.